

19 Ιανουαρίου 2014

Βίος και Πολιτεία του Οσίου Σεργίου του Ύρτονεζ :Η ίδρυσις νέων μονών. Μέρος 7ο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Z. Η ίδρυσις νέων μονών.

Ο π. Ανδρόνικος ήταν ένας υποτακτικός που είχε κοινή καταγωγή με τον Όσιο, την πόλη Ροστώβ. Είχε έλθει νέος στο μοναστήρι και απέκτησε πολλές αρετές. Ασκήθηκε πολύ, και σήκωσε μεγάλους κόπους στους ώμους του. Ο Όσιος τον

αγαπούσε πολύ, για τον ζήλο του και θερμά προσευχόταν για την πρόοδό του.

Ο μητροπολίτης Μόσχας Αλέξιος έχοντας στενές σχέσεις με τον Όσιο, σε μία από τις συχνές επισκέψεις του πρότεινε:

-Επιθυμώ να σου ζητήσω μία χάρη και ελπίζω ότι η αγάπη σου δεν θα μου την αρνηθεί.

-Άγιε Δέσποτα, απάντησε ο Όσιος, όλοι είμαστε στην πνευματική εξουσία σου. Κάθε επιθυμία σου είναι σεβαστή στην μονή μας.

-Επιθυμώ, με την βοήθεια του Θεού να κτίσω ένα μοναστήρι, είπε ο μητροπολίτης. Επιστρέφοντας από την Κωνσταντινούπολη, πέσαμε σε φοβερή τρικυμία. Το πλοίο καταποντιζόταν στα κύματα του Ευξείνου Πόντου. Μας απειλούσε το ναυάγιο. Όλοι άρχισαν να προσεύχονται. Τότε εγώ μαζί με την προσευχή, έκανα τάμα στον Θεό, να κτίσω έναν ναό, στο όνομα του Αγίου εκείνου, ο οποίος θα γιόρταζε την ημέρα που θα βγαίναμε στην στεριά. Από την ώρα εκείνη η τρικυμία κόπασε. Η Μαύρη Θάλασσα ησύχασε και ο Κύριος μας αξίωσε να σωθούμε και να βγούμε στην στεριά την 16η Αυγούστου. Θέλω λοιπόν, να εκπληρώσω το τάμα μου, να κτίσω ναό, αφιερωμένο στην αχειροποίητη εικόνα του Κυρίου, και δίπλα στην εκκλησία να ιδρύσω ένα κοινόβιο. Για τον σκοπό αυτό, σε παρακαλώ, δώσέ μου τον αγαπητό σου μαθητή Ανδρόνικο.

Ο Όσιος ικανοποίησε ευχαρίστως την επιθυμία του μητροπολίτη και έτσι ο π. Ανδρόνικος έγινε ηγούμενος στην μονή Σπάσο-Ανδρόνικωφ της Μόσχας στις όχθες του ποταμού Γιάουζι το 1361. Ο Όσιος Σέργιος επισκέφθηκε και ευλόγησε το μοναστήρι και τον μαθητή του βλέποντας:

-Κύριε, επίβλεψον εξ ουρανού στον τόπο αυτό και χαρίτωσε τον δούλό Σου.

Αργότερα, ο ίδιος ο μητροπολίτης αφού θεράπευσε θαυματουργικά, την βασίλισσα των Ταρτάρων Ταϊδουλή, θεμελιώσε το 1365 στην Μόσχα, μέσα στο Κρεμλίνο και άλλο μοναστήρι αφιερωμένο στο εν Χώναις θαύμα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, που γιορτάζει στις 6 Σεπτεμβρίου. Και για το μοναστήρι αυτό, ζήτησε αδελφούς από τον Όσιο.

Ο ανηψιός του Οσίου π. Θεόδωρος, είχε αρχή του να μην κρύβει από τον γέροντά του κανένα λογισμό. Έτσι του αποκάλυψε κάποτε, ότι επιθύμησε να θεμελιώση ένα μοναστήρι. Ο Όσιος διερεύνησε τον λογισμό, και διέκρινε σε αυτόν θείο θέλημα. Ευλόγησε λοιπόν, τον άξιο υποτακτικό του και του έδωσε και μερικούς αδελφούς, για να δημιουργήση συνοδεία. Έτσι με την ενθάρρυνση του Οσίου, ο π. Θεόδωρος ίδρυσε στην Μόσχα την μονή Σιμωνώφ, το 1370. Έκτισε ναό, αφιερωμένο στο

Γενέσιο της Υπεραγίας Θεοτόκου και καθιέρωσε σε αυτή το κοινοβιακό τυπικό. Η φήμη της ασκητικής ζωής του νέου ηγουμένου συγκέντρωσε πολλούς αδελφούς. Ο ίδιος ο Όσιος Σέργιος, ερχόταν συχνά, και βοηθούσε στις δυσκολίες και στους κόπους την νέα αδελφότητα. Έπειτα από μερικά χρόνια, ο Όσιος Θεόδωρος, χειροτονήθηκε αρχιεπίσκοπος Ροστώβ. Μέχρι τέλους της ζωής του (28 Νοεμβρίου 1394), ακτινοβολούσε σαν φωτεινό αστέρι με την αγνότητα και το ζήλό του.

Πολλοί μαθητές του Οσίου Σεργίου θεμελίωσαν από διάφορες αιτίες, όχι μόνο στην Μόσχα, αλλά και σε άλλες περιοχές, μοναστήρια που έγιναν φάροι και εστίες της αληθινής πίστεως. Έτσι ο κυρίαρχος μεγάλος πρίγκηπας Δημήτριος Ιωάννοβιτς θέλοντας να ιδρύσει στο Γολουτβίνο της Κολόμνας ένα μοναστήρι, παρακάλεσε τον Όσιο να ευλογήσει την τοποθεσία και να κτίσει ναό. Συγκινημένος ο Όσιος από την ευλάβεια του μεγάλου πρίγκηπα, ξεκίνησε πεζός, όπως πάντα, για την Κολόμνα, και έκτισε ναό, αφιερωμένο στα Άγια Θεοφάνεια. Έπειτα από παράκληση του Δημητρίου Ιωάννοβιτς έστειλε στην νέα μονή, τον ευλαβέστατο μαθητή του ιερομόναχο Γρηγόριο. Η μονή αυτή, που αργότερα μεταφέρθηκε μέσα στην Κολόμνα και ωνομάσθηκε Νοβογολουτβίν, άνθισε πολύ γρήγορα.

Με την παράκληση ενός άλλου πρίγκηπα, του Βλαδιμήρου Ανδρέγιεβιτς, ο Όσιος ευλόγησε μία τοποθεσία στην Σερπουχώφ, για την ίδρυση μονής, αφιερωμένης στην Σύλληψη της Υπεραγίας Θεοτόκου. Αργότερα έστειλε από εκεί έναν από τους περισσότερους αγαπητούς υποτακτικούς του τον π. Αθανάσιο, που διακρινόταν για την τέλεια υπακοή, και την επίδοσή του στην αντιγραφή βιβλίων.

Η αγγελική ζωή του Οσίου, και η βαθιά του ταπείνωση, οι κόποι του για την δόξα του Θεού και της Εκκλησίας, παρεκίνησαν τον Άγιο Μητροπολίτη Μόσχας Αλέξιο να τον επιθυμεί σαν διάδοχο και αντικαταστάτη. Βλέποντας λοιπόν, να πλησιάζει το τέλος του, τον κάλεσε κοντά του και παίρνοντας τον αρχιερατικό σταυρό του, που ήταν στολισμένος με χρυσό, και πολύτιμες πέτρες, τον πρόσφερε στον Όσιο. Εκείνος σκύβοντας ταπεινά, είπε:

-Συγχώρεσέ με Άγιε Δέσποτα. Από την νεανική μου ηλικία, δεν έβαλα ποτέ πάνω μου τίποτε το χρυσό. Πολύ περισσότερο θέλω να παραμείνω φτωχός, τώρα στα γεράματά μου.

Ο μητροπολίτης του απάντησε φορώντας του τον σταυρό:

-Γνωρίζω πόσο απλή και απέριττη είναι η ζωή σου. Υπάκουσε όμως και δέξου την ευλογία που σου προσφέρω. Σε κάλεσα εδώ γιατί θέλω να σου προτείνω κάτι σπουδαίο· Επί πολλά χρόνια, ποιμαίνω την Ρωσική Εκκλησία, την οποία μου εμπιστεύθηκε ο Θεός. Αλλά τώρα βρίσκομαι στο τέλος της ζωής μου. Επιθυμώ

λοιπόν, προτού πεθάνω να βρω τον διάδοχό μου, αυτόν που θα μπορούσε να ποιμάνει το λογικό ποίμνιο του Χριστού. Όλες μου οι σκέψεις για το θέμα αυτό, στρέφονται σε σένα. Γνωρίζω μάλιστα πολύ καλά, ότι και ο πρίγκηπας και οι άρχοντες και το ιερατείο, αλλά και όλοι οι πιστοί, σε αγαπούν και θα σε παρακαλέσουν να αναλάβεις τον αρχιεπισκοπικό θρόνο.

Ακούγοντας αυτά ο Όσιος ταραχθηκε και θεωρώντας τον εαυτό του εντελώς ανάξιο, απάντησε:

-Συγχώρησέ με Δέσποτα. Θέλεις να επωμισθώ φορτίο υπεράνω των δυνάμεών μου. Αυτό είναι αδύνατο. Είμαι πολύ αμαρτωλός, και ο έσχατος από όλους τους ανθρώπους. Πως να τολμήσω να αναλάβω ένα τόσο υψηλό αξίωμα;

Επί πολλή ώρα προσπαθούσε ο μητροπολίτης να πείση τον Όσιο. Αλλά αυτός έμεινε ακλόνητος:

Άγιε Δέσποτα, εάν δεν θέλεις να με διώξεις από την περιοχή αυτή, μην συνεχίζεις αυτή την συζήτηση και μη επιτρέπεις σε κανέναν άλλον να με απασχολεί με το ίδιο θέμα. Με κανέναν δεν θα συμφωνήσω.

Βλέποντας την σταθερότητά του ο διακριτικός ιεράρχης άλλαξε συζήτηση με τον φόβο μήπως εκείνος φύγει σε καμμία μακρινή έρημο και η Μόσχα χάσει έναν τέτοιο λύχνο. Έπειτα λοιπόν, από την παρηγοριά μιας πνευματικής συνομιλίας, τον άφησε να επιστρέψει ειρηνικός στην μονή του.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα, ο Άγιος Αλέξιος κοιμήθη, όπως το είχε προβλέψει. Τότε όλοι επίμονα παρακαλούσαν τον Όσιο Σέργιο να αναλάβει την διαποίμανση της Ρωσικής Εκκλησίας. Εκείνος όμως αρνήθηκε και αντιστάθηκε σε κάθε πίεση.

Κατά την περίοδο αυτή των διαπραγματεύσεων, τόλμησε να ανέβει στον αρχιεπισκοπικό θρόνο της Μόσχας, ο αρχιμανδίτης Μιχαήλ. Βιάσθηκε μάλιστα να φορέση την αρχιερατική στολή, και το χαρακτηριστικό του αξιώματος λευκό κουκούλιο, προτού χειροτονηθεί επίσκοπος. Σαν να μην έφθαναν αυτά, με την σκέψη ότι ο Όσιος θα αντιδράση στην τολμηρή του διάθεση και θα επιχειρήση να καταλάβει την μητροπολιτική έδρα, άρχισε να συκοφαντεί τον Όσιο και την μονή της Αγίας Τριάδος. Ο μακάριος, μόλις το πληροφορήθηκε, είπε στους υποτακτικούς του:

-Ο π. Μιχαήλ, ο οποίος υπερηφανεύθηκε και συκοφαντεί την μονή μας, και την ταπεινότητά μου, δεν θα λάβει αυτό που επιθυμεί, ούτε θα φθάση στην Κωνσταντινούπολη για να χειροτονηθεί αρχιερέυς.

Η προφητεία του Οσίου εκπληρώθηκε. Ενώ ταξίδευε ο π. Μιχαήλ, προς την Βασιλεύουσα, αρρώστησε και σύντομα πέθανε. Στον θρόνο της Μόσχας, ανέβασαν τον π. Κυπριανό (1378-1391).

[1] Η σημερινή κωμόπολις Γοροντόκ, που βρίσκεται μεταξύ της Μόσχας και της Λαύρας του Αγίου Σεργίου, 13 χιλιόμετρα από την τελευταία.

[2] Το μοναστήρι είχε την εποχή εκείνη δύο τμήματα, ένα για μοναχούς, και ένα για μοναχές.

[3] Όνομα ρωμαϊκό, που σημαίνει· υψηλός η ευυπόληπτος.

[4] Φιννική φυλή, διασκορπισμένη στις επαρχίες Σβιάσκ, Καζάν, Όρενμπουργκ, Πέρμσκη, Κοστρόμ, και Νιζέγκοροντ.

Ι. Μ. Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής, 2006

Πηγή: users.uoa.gr